

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. V. G.**, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 687/24, Brno, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 5. 2010, č. j. 29 A 11/2010 – 92,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2006, č. 15 – OSP/2006, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Břeclav (dále též „správní orgán prvního stupně") ve věcech služebního poměru ze dne 23. 8. 2006, č. OŘBV-589/2006, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce podle § 106 odst. 1 písm. c) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále též „zákon o služebním poměru", s účinností od 1. 1. 2007 nahrazen zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů) propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky pro nezpůsobilost vykonávat podle závěrů služebního hodnocení jakoukoliv funkci v policii z důvodu ztráty bezúhonnosti. Žalobce byl naposledy zařazen ve funkci policejního inspektora u Okresního ředitelství Policie ČR Břeclav, Služba kriminální policie a vyšetřování, Oddělení hospodářské kriminality, 2. skupina hospodářské kriminality.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno na základě pravomocného služebního hodnocení ze dne 3. 7. 2006, zpracovaného nadřízeným žalobce, kterým byl žalobce vyhodnocen jako nezpůsobilý pro výkon zastávané funkce i jakékoliv funkce v Policii ČR z důvodu ztráty bezúhonnosti. Toto služební hodnocení bylo vydáno na základě rozsudků Okresního soudu Brno-venkov sp. zn. 12 T 563/2003 a sp. zn. 3 T 74/2004 a usnesení Krajského soudu v Brně sp. zn. 8 To 501/2004 a sp. zn. 3 To 259/2005, kterými byl žalobce ke dni 24. 8. 2005 pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 22 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu 3,5 roku. Ztrátu bezúhonnosti, která je nezbytná nejen pro přijetí policisty do služebního poměru, ale je i podmínkou jeho trvání, bylo lze konstatovat zejména na základě pravomocného rozsudku Okresního soudu Brno-venkov ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 3 T 74/2004, jakož i s přihlédnutím k nedostatkům ve výkonu služby. Rovněž Okresní soud Brno-venkov v uvedeném rozsudku vyslovil, že *„výkon funkce zejména u orgánu Policie bude obžalovanému nejméně po stanovenou zkušební dobu znemožněn právě samotnou ztrátou bezúhonnosti, která je vyžadována pro charakter pracovní funkce spojené s výkonem pravomoci státního orgánu“*. Žalovaný zdůraznil, že vzhledem k tomu, že výkon jakékoliv funkce v policii je spojen s výkonem pravomoci státního orgánu, byl odůvodněn závěr o nezpůsobilosti žalobce nejen k výkonu dosavadní funkce, ale i nezpůsobilosti k výkonu jakékoliv funkce v policii. Uzavřel, že v odvolacím řízení nebylo zjištěno žádné věcné ani formální pochybení, které by způsobovalo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když toto obsahuje veškeré náležitosti stanovené v ustanovení § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru. Odvolání žalobce bylo proto posouzeno jako nedůvodné.

I.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou ze dne 21. 12. 2006, ve které navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno pro nezákonnost a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že byl ve služebním poměru u žalovaného od 21. 12. 1993 se zařazením jako vyšetřovatel, od 30. 12. 2003 na základě změny delimitace jako policejní inspektor. Namítal neplatnost napadeného rozhodnutí z důvodů, že poradní komise žalovaného nerozhodla řádně a úplně o podané stížnosti žalobce, napadené rozhodnutí obsahuje řadu právních a formálních chyb, které žalobce konkretizoval v přípise podaných stížností, důvody k propuštění byly nejasně rozšířeny i na řízení o dovolání před Nejvyšším soudem. Vyjádřil svůj nesouhlas s odkazem na ustanovení § 3 zákona o služebním poměru (*Podmínky přijetí do služebního poměru*), když podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2006, č. j. 29 Ca 15/2004 – 29, byl toliko obnoven žalobcův zrušený služební poměr. Poukázal na dosud probíhající samostatné řízení o soudním přezkumu rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání proti služebnímu hodnocení ze dne 3. 7. 2006 (rozhodnutí ze dne 16. 8. 2006, č. j. 14 – OSP/2006), na jehož základě bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Služební hodnocení nebylo podle názoru žalobce za celou dobu služebního poměru zpracováno pravdivě, úplně a objektivně a bylo selektováno na velmi krátké období služebního poměru.

Žalobce dále zdůraznil, že dosud nebyla řádně aplikována právní formulace propuštění ze služebního poměru podle ustanovení § 106 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle něhož policista *může být propuštěn* ze služebního poměru, přičemž nebylo

aplikováno ustanovení § 107 zákona o služebním poměru, podle něhož policista *bude propuštěn* ze služebního poměru. Policie nevyužila všechny možné a dostupné prostředky k prokázání důvodů propuštění v souvislosti se služebním hodnocením, zejména v souvislosti s odkazem správního orgánu prvního stupně na další stupeň soudního přezkumu (Nejvyšším soudem), čímž nepřímo rozšířila období, po které je propuštění ze služebního poměru vyloučeno, neboť umožnila další možnost soudního přezkumu (konkrétně dovolání a ústavní stížnost). Žalobce poukázal na ustanovení § 106 odst. 3 zákona o služebním poměru a vyjádřil se, že pokud služební funkcionář připustil využití dalších opravných a mimořádných opravných prostředků, aplikoval právní důvody pro ukončení služebního poměru v době jednoho roku od zjištění důvodů. Tyto lze přitom vztáhnout pouze k rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2006, č. j. 29 Ca 15/2004 - 29. Uzavřel, že má za to, že důvody k jeho propuštění nejsou dány.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 8. 12. 2008, č. j. 29 Ca 357/2006 – 37, rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2006, č. 15 – OSP/2006, zrušil pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2 000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. V odůvodnění poukázal na tu část argumentace v žalobě, v níž žalobce dovozoval nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodu nedodržení lhůty podle § 106 odst. 3 zákona o služebním poměru, podle něhož o propuštění *může být rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl.* Konstatoval, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 8. 2006, které mu bylo doručeno téhož dne, tedy evidentně po uplynutí více než jednoho roku od skutků, v nichž je shledáván důvod propuštění. Z rozsudku Okresního soudu Brno-venkov ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 3T 74/2004, o který žalovaný i správní orgán prvního stupně opřeli svůj závěr o nutnosti propustit žalobce ze služebního poměru, totiž vyplývá, že žalobce spáchal trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele v roce 2000, konkrétně ve dnech 23. 8. 2000, 25. 8. 2000 a 16. 10. 2000, a trestný čin vydírání v dubnu 2002. Krajský soud proto dospěl k závěru, že v souzené věci bezpochyby uplynula jednoroční objektivní lhůta pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, stanovená v ustanovení § 106 odst. 3 zákona o služebním poměru. Podpůrně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2003, č. j. 5 A 141/2002 – 21, a uzavřel, že nezbylo než napadené rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru zrušit z důvodu překročení jednoroční zákonné lhůty pro jeho vydání, přičemž zabývat se dalšími námitkami žalobce bylo již nadbytečné.

Zrušující rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2008, č. j. 29 Ca 357/2006 – 37, napadl žalovaný kasační stížností ze dne 12. 1. 2009, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Namítal, že závěr krajského soudu o uplynutí jednoroční objektivní lhůty podle § 106 odst. 3 zákona o služebním poměru považuje za nesprávný, neboť důvodem propuštění žalobce ze služebního poměru, od něhož je běh lhůty třeba počítat, je závěr služebního hodnocení (den nabytí právní moci služebního hodnocení), jak výslovně stanoví § 106 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru. Podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru bylo služební hodnocení ve smyslu § 15 zákona o služebním poměru, které nabylo právní moci dne 18. 8. 2006, a nikoliv

skutek, pro který byl žalobce v minulosti odsouzen, jak dovozuje krajský soud. Žalovaný dále namítal, že krajský soud nezohlednil skutečnost, že v době nabytí právní moci rozsudků vydaných v trestním řízení (tj. ke dni 24. 8. 2005), nebyl žalobce v personální pravomoci příslušného služebního funkcionáře, konkrétně v době od 7. 1. 2004 do 3. 7. 2006. Dne 6. 1. 2004 byl totiž propuštěn ze služebního poměru na základě § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru pro porušení povinnosti stanovené zvláštním omezením ve smyslu ustanovení § 152 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, když bylo kontrolním průzkumem zjištěno, že je zapsán v živnostenském rejstříku fyzických osob jako osoba samostatně výdělečně činná. Poté, co bylo toto rozhodnutí (resp. potvrzující rozhodnutí odvolacího správního orgánu) zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2006, č. j. 29 Ca 105/2004 – 29, byl služební poměr žalobce dne 3. 7. 2006 obnoven. Po obnovení služebního poměru činil příslušný služební funkcionář bezodkladně potřebná opatření spojená s personálními rozhodnutími vůči žalobci.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 12. 2009, č. j. 4 Ads 47/2009 – 72, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2008, č. j. 29 Ca 357/2006 – 37, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, konkrétně pro absenci hlubší úvahy, individualizující tento rozsudek ve vztahu ke konkrétní projednávané věci, když jeho odůvodnění by mohlo být totožné i v případě, že by žalobce byl ze služebního poměru propuštěn nikoliv z důvodu podle § 106 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru, nýbrž z důvodu podle písm. d) téhož ustanovení, tedy jestliže by *porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie*, a obdobně odůvodněn by mohl být i rozsudek přezkoumávající rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 107 odst. 1 *in fine* zákona o služebním poměru, tedy jestliže *byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin*, s tím rozdílem, že v posledně zmíněném případě není stanovena prekluzivní lhůta objektivní, nýbrž toliko dvouměsíční lhůta subjektivní. Krajský soud měl zejména vyjasnit vztah mezi důvody propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. c) oproti písm. d) téhož ustanovení, jakož i § 107 odst. 1 *in fine* zákona o služebním poměru, a zvážit, zda propuštěním na základě negativního služebního hodnocení nemůže docházet za jistých okolností k umělému prodlužování lhůt pro propuštění ze služebního poměru, resp. obcházení jiných zákonem stanovených důvodů propuštění. Tím krajský soud rezignoval na hodnocení navzájem si konkurujících interpretací a přiklonil se k jedné z nich, aniž by však svoji volbu jakkoliv objasnil. V projednávané věci se mimoto nabízí otázka, zda lhůty stanovené v § 106 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba odvíjet od vydání služebního hodnocení nebo od doby, kdy došlo ke skutečnosti, z níž je ve služebním hodnocení dovozována nezpůsobilost vykonávat jakoukoli funkci v policii.

Nejvyšší správní soud krajskému soudu ve smyslu § 110 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), uložil, aby svůj (nový) rozsudek zevrubně a v úplnosti odůvodnil a své závěry důkladně objasnil, a to z hlediska propouštěcího důvodu podle § 106 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru. Dospěje-li k závěru, že propadnou lhůtu, v níž lze vydat rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, je třeba odvíjet od jednání, které má znaky trestného činu (resp. od spáchání trestného činu), zváží, zda a do jaké míry jsou na posuzovanou věc aplikovatelné

závěry, které z hlediska běhu propadné lhůty Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 4 Ads 82/2007 – 95.

II.

Krajský soud v Brně následně rozsudkem ze dne 10. 5. 2010, č. j. 29 A 11/2010 – 92, rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2006, č. 15 – OSP/2006, opětovně zrušil pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. V odůvodnění podrobil bližšímu rozboru zákonné důvody pro propuštění policisty ze služebního poměru podmíněné jeho trestněprávním jednáním, tedy důvody podle § 106 odst. 1 písm. d) a e) a podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru. Určujícím pro aplikaci jednotlivých ustanovení je podle krajského soudu skutečnost, zda byl policista odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody [v tom případě je třeba aplikovat § 106 odst. 1 písm. e)], či *a contrario* toliko k podmíněnému trestu odnětí svobody (pak je třeba aplikovat § 107 odst. 1). Na základě jazykového výkladu ustanovení § 106 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru, který byl správními orgány aplikován v rozhodované věci a který dopadá na případy nezpůsobilosti vykonávat jakoukoliv funkci v policii, vyslovené na základě služebního hodnocení ve smyslu § 15 zákona o služebním poměru a navazující úpravy prováděcí vyhlášky č. 287/2002 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „vyhláška č. 287/2002 Sb.“, s účinností od 1. 1. 2007 zrušena zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů), krajský soud konstatoval, že služební hodnocení explicitně neslouží jako základ pro propuštění policisty v důsledku jeho trestněprávního jednání. Jeho cílem je posoudit plnění služebních povinností, resp. odbornou a zdravotní způsobilost policisty pro další výkon funkce (služby).

Krajský soud se dále zabýval časovými limity propuštění ze služebního poměru, přičemž vyšel z toho, že zatímco pro případy podle § 106 odst. 1 písm. c), d) a e) zákona o služebním poměru, tedy mimo jiné ustanovení, na jehož základě byl propuštěn žalobce, je stanovena jak omezující lhůta subjektivní (*o propuštění může být rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil*), tak i lhůta objektivní (*jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl*), v případě propuštění podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru je zakotvena toliko lhůta subjektivní (*o propuštění ze služebního poměru musí být rozhodnuto do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil*). Konstatoval, že rozhodnutí o propuštění podle § 106 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru je odvislé od závěrů služebního hodnocení, podle nichž je policista nezpůsobilý vykonávat jakoukoliv funkci v policii. Důvodem propuštění je zde tedy závěr obsažený ve služebním hodnocení policisty jako jedna z jeho částí. Z toho krajský soud dovodil, že zákonodárce zamýšlel odvozovat lhůty teprve od závěrů služebním hodnocením vyslovených, tedy až od vydání služebního hodnocení, a nikoliv již od skutečností, které k těmto závěrům vedly. Propuštěním ze služebního poměru na základě negativního služebního hodnocení proto může za jistých okolností docházet k umělému prodlužování lhůt pro propuštění policisty ze služebního poměru. Tak tomu bude mimo jiné v případě, kdy bude policista propuštěn ze služebního poměru na základě závěrů služebního hodnocení, opírajících se o ztrátu způsobilosti v důsledku spáchání trestného činu, ačkoliv tento trestný čin byl spáchán o mnoho dříve a zákon pro

něj navíc stanoví speciální propouštěcí důvody. Uplynutí zákonné propadné lhůty pro propuštění policisty z důvodu spáchání trestného činu by totiž v takovém případě bylo možno kdykoliv v budoucnosti zhojit na základě vypracování služebního hodnocení, kterým by byla na základě trestněprávního jednání dovozena nezpůsobilost policisty vykonávat funkci v policii, když vypracování odpovídajícího služebního hodnocení zákon časově nijak neomezuje.

Vycházeje z úvahy, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru na základě služebního hodnocení, konstatujícího jeho nezpůsobilost vykonávat jakoukoliv funkci v policii, přičemž tato nezpůsobilost byla odvozena zejména od skutečnosti, že žalobce byl pravomocně odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody za úmyslně spáchané trestné činy, který mu byl podmíněně odložen, krajský soud uvedl, že se jednalo o důvody, pro které lze policistu propustit primárně na základě § 107 odst. 1 *in fine* zákona o služebním poměru. Dospěl k závěru, že postupem správních orgánů v rozhodované věci došlo k obcházení zákona, resp. těch zákonem stanovených propouštěcích důvodů, které měly být použity. Na propuštění žalobce ze služebního poměru totiž nemělo být aplikováno ustanovení § 106 odst. 3 písm. c) zákona o služebním poměru, neboť nosným důvodem služebního hodnocení bylo jednání, které explicitně postihuje ustanovení jiné, a sice § 107 odst. 1 *in fine* zákona o služebním poměru. Jinými slovy, tím že správní orgány na věc aplikovaly § 106 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru a žalobce propustily na základě negativního služebního hodnocení, obešly zákon, který v případě spáchání trestného činu policistou explicitně zakotvuje speciální důvod propuštění. Závěrem krajský soud citoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 4 Ads 82/2007 – 95, týkající se běhu propadné lhůty.

V pořadí druhý zrušující rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 5. 2010, č. j. 29 A 11/2010 – 92, napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) nyní projednávanou kasační stížností ze dne 7. 6. 2010, podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a současně jej zavázal právním názorem, že stěžovatel propustil žalobce ze služebního poměru v zákonné lhůtě a na základě zákonných důvodů. Namítal, že závěr krajského soudu, že v souzené věci došlo k obcházení zákona v důsledku umělého prodloužení lhůty pro propuštění žalobce ze služebního poměru, považuje za zcela nesprávný a v rozporu s objektivní skutečností a ve svém důsledku nezákonný, a to vzhledem k časovým a skutkovým okolnostem posuzované věci.

Krajský soud provedl podle stěžovatele neadekvátní právní úvahy a nesprávně aplikoval právní názor, kterým byl vázán předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 4 Ads 47/2009 – 72, jímž byl zrušen jeho původní rozsudek ze dne 8. 12. 2008, č. j. 29 Ca 357/2006 – 37. Stěžovatel poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 4 Ads 82/2007 – 95, a namítal, že krajský soud nezohlednil skutečnost, že příslušný služební funkcionář s personální pravomocí se o pravomocném odsouzení žalobce dozvěděl dne 14. 10. 2005, tedy v mezidobí od 7. 1. 2004 do 3. 7. 2006, když dne 6. 1. 2004 byl žalobce propuštěn ze služebního poměru a poté, co bylo toto rozhodnutí (resp. potvrzující rozhodnutí odvolacího správního orgánu) zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4.

2006, č. j. 29 Ca 105/2004 – 29, byl služební poměr žalobce ke dni 4. 7. 2006 obnoven. Po obnovení služebního poměru činil příslušný služební funkcionář bezodkladně potřebná opatření k zabránění žalobci ve výkonu funkce veřejného činitele. Nebylo ovšem možné žalobce propustit ze služebního poměru podle ustanovení § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru, a to pro uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v odst. 2 téhož ustanovení, přičemž do vydání zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2006 bránila služebnímu funkcionáři zákonná překážka, aby i v případě povědomí o odsouzení žalobce konal a zahájil řízení o jeho propuštění ze služebního poměru. Využití služebního hodnocení bylo pak jediným zákonným způsobem, jak žalobci znemožnit výkon funkce veřejného činitele v souladu s rozsudkem soudu v trestním řízení. V této souvislosti stěžovatel upozornil, že pokud by služební funkcionář nekonal a ponechal žalobce v činné službě jako policistu, který nesplňuje elementární zákonné podmínky pro vznik, resp. trvání služebního poměru, mohlo by u tohoto služebního funkcionáře vzniknout důvodné podezření z naplnění skutkové podstaty trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby (dříve zneužití pravomoci veřejného činitele).

Ve vyjádření k podané kasační stížnosti ze dne 22. 7. 2010 žalobce navrhl, aby byla kasační stížnost v celém rozsahu zamítnuta. Uvedl, že stěžovatel se snaží zpochybnit zaujatý právní názor krajského soudu, avšak nepředkládá k tomu žádné důkazy. Stěžovatel spekuluje se závěry správního orgánu prvního stupně, jakož i svými vlastními v předchozím průběhu řízení, v čehož důsledku policie sama zpochybňuje svůj názor, a dále nepřípustným způsobem provazuje rozsudek v trestním řízení s personálním rozhodnutím o propuštění policisty. Již první rozhodnutí krajského soudu bylo podle přesvědčení žalobce v souladu se zákonem o služebním poměru. Správní orgány pochybily při přijímání svých rozhodnutí, když žalobce jako účastník řízení nebyl nikdy předvolán k ústnímu jednání před poradní komisí, byť to právní předpis nařizuje. Podáním kasační stížnosti správní orgány podle jeho názoru toliko účelově prodlužují řízení a zbytečně zatěžují soudy.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů*

rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost není důvodná**.

III.

Pro posouzení věci je nejprve třeba zrekapitulovat základní výchozí skutečnosti. Ve správním spise je založen rozsudek Okresního soudu Brno-venkov ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 3 T 74/2004, který nabyl právní moci dne 24. 8. 2005. Tímto rozsudkem byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, v tehdy účinném znění (dále jen „trestní zákon“, s účinností od 1. 1. 2010 nahrazen zákonem č. 40/2009 Sb., trestní zákoník) a byl za tento a sbíhající se trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 trestního zákona a vydírání podle § 235 odst. 1 trestního zákona (kterými byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 8. 10. 2004, sp. zn. 12 T 563/2003) odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 22 měsíců. Výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3,5 roku. Z uvedeného rozsudku okresního soudu vyplývá, že trestný čin, pro který byl uznán vinným, žalobce spáchal tím, že dne 23. 8. 2000 kolem 20:30 hod., dne 25. 8. 2000 mezi 16:20 a 16:50 hod. a v přesně nezjištěný den měsíce září či do 16. 10. 2000 jako vyšetřovatel Policie ČR, Okresního úřadu vyšetřování Břeclav, po skončení výslechu obviněnému přikázal, aby se vysvlékl do naha, a poté jej osahával na zádech, zadku, varlatech a přirození, jakož i požadoval po obviněném zajištění porno časopisů. Trestného činu vydírání se dopustil v dubnu 2002.

Ze spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutími správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 8. 2002 a ze dne 4. 11. 2002 byl žalobce zproštěn výkonu služby. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2004, č. OŘBV-1/2004, byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR na základě § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru pro porušení povinnosti stanovené zvláštním omezením ve smyslu ustanovení § 152 odst. 2 písm. b) téhož zákona, z důvodu, že byl zapsán v živnostenském rejstříku fyzických osob jako osoba samostatně výdělečně činná. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 3. 2004, č. SJMK-278/2004 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2004 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Poté, co bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2004 zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2006, č. j. 29 Ca 105/2004 – 29, a to na základě závěru krajského soudu, že pouhá žádost o vydání živnostenského listu a jeho získání bez faktického provozování živnosti nemůže znamenat porušení § 152 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, neboť podle tohoto ustanovení musí mít policista souhlas služebního funkcionáře nikoliv k získání živnostenského oprávnění, ale k provozování živnosti či účasti na živnostenském podnikání, bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2006, č. 12-OSP/2006, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2004 zrušeno, a nabytím právní moci tohoto rozhodnutí dne 3. 7. 2006 byl služební poměr žalobce obnoven.

Ve spise je dále založeno služební hodnocení příslušníka Policie České republiky ze dne 3. 7. 2006, podle jehož závěrů je žalobce nezpůsobilý pro výkon zastávané funkce a je nezpůsobilý vykonávat jakoukoliv funkci v Policii ČR. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 8. 2006, č. 14 – OSP/2006, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti tomuto služebnímu hodnocení a služební hodnocení bylo potvrzeno. Poté, co služební hodnocení nabylo dne 18. 8. 2006 právní moci, bylo vydáno pro zde projednávanou věc výchozí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 8. 2006, č. OŘBV-589/2006, kterým byl žalobce podle § 106 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2006, č. 15 – OSP/2006, které je předmětem nyní prováděného soudního přezkumu, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 8. 2006 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Podle § 106 odst. 1 písm. c) až e) zákona o služebním poměru, ve znění účinném do 31. 12. 2006, *policista může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže c) je podle závěrů služebního hodnocení nezpůsobilý vykonávat jakoukoliv funkci v policii, d) porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie, e) byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*

Podle odst. 3 věty první téhož ustanovení *o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c), d) a e) může být rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl; v těchto lhůtách musí být rozhodnutí policistovi též doručeno.*

Podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru, ve znění účinném do 31. 12. 2006, *policista bude propuštěn ze služebního poměru, porušil-li povinnost stanovenou zvláštním omezením (§ 152) nebo pozbyl-li státního občanství České a Slovenské Federativní Republiky anebo jestliže byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin.*

Podle odst. 2 téhož ustanovení *o propuštění ze služebního poměru podle odstavce 1 musí být rozhodnuto do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil; v této lhůtě musí být rozhodnutí policistovi též doručeno.*

IV.

Klíčová pro posouzení projednávané věci je právní úvaha krajského soudu, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru na základě služebního hodnocení, které konstatovalo jeho nezpůsobilost vykonávat jakoukoliv funkci v policii, přičemž toto služební hodnocení bylo vydáno zejména na základě pravomocného odsouzení žalobce pro úmyslné trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele a vydírání. Podle krajského soudu se jednalo o důvody, pro které lze policistu propustit primárně na základě § 107 odst. 1 *in fine* zákona o služebním poměru a postupem správních orgánů v rozhodované věci došlo k obcházení zákona, když byl aplikován jiný než zákonem stanovený propouštěcí důvod. Na propuštění žalobce ze služebního poměru nemělo být aplikováno ustanovení § 106 odst. 3 písm. c) zákona o služebním poměru, neboť nosným důvodem služebního hodnocení bylo

jednání, které explicitně postihuje ustanovení jiné, a sice § 107 odst. 1 *in fine* zákona o služebním poměru.

Stěžovatel naproti tomu namítá, že krajský soud nezohlednil skutečnost, že příslušný služební funkcionář s personální pravomocí se o pravomocném odsouzení žalobce rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 3 T 74/2004, který nabyl právní moci dne 24. 8. 2005, dozvěděl dne 14. 10. 2005, tedy v mezidobí od vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2004, č. OŘBV-1/2004, kterým byl žalobce původně propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, do vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2006, č. 12-OSP/2006, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2004 zrušeno, a to na základě rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2006, č. j. 29 Ca 105/2004 – 29. Nabytím právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2006 byl služební poměr žalobce dne 3. 7. 2006 obnoven. Po obnovení služebního poměru činil příslušný služební funkcionář bezodkladně potřebná opatření k zabránění žalobci ve výkonu funkce veřejného činitele, nebylo však možné jej propustit podle ustanovení § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru, a to pro marné uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v odst. 2 téhož ustanovení, přičemž do vydání rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2006, na jehož základě bylo rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 6. 1. 2004 zrušeno, bránila služebnímu funkcionáři zákonná překážka, aby i v případě povědomí o pravomocném odsouzení žalobce konal a zahájil řízení o jeho propuštění ze služebního poměru. Využití služebního hodnocení bylo proto jediným zákonným způsobem, jak žalobci znemožnit výkon funkce veřejného činitele v souladu s rozsudkem soudu v trestním řízení.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku stěžovatele důvodnou a zcela se ztotožnil s argumentací krajského soudu v odůvodnění napadeného rozsudku. Zejména je třeba uvést, že krajský soud na projednávanou věc správně aplikoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 4 Ads 82/2007 – 95 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), přičemž ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta jako zjevně neopodstatněná usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2009, sp. zn. II. ÚS 531/2009 (dostupné z: <http://nalus.usoud.cz>). V tomto rozsudku, vydaném ve skutkově i právně obdobné věci, Nejvyšší správní soud rozvedl: *Stěžovatel byl rozhodnutím ze dne 27. 7. 2004, č. 496/2004, propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, tj. pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem, které spočívalo ve stejném jednání, pro nějž byl později v trestním řízení pravomocně odsouzen. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 10. 2004, č. 1023/2004, zamítl odvolání žalobce a zmíněné rozhodnutí potvrdil, čímž byl služební poměr stěžovatele pravomocně ukončen. Dne 5. 10. 2005 nabyly právní moci trestní rozsudky, jimiž byl stěžovatel uznán vinným úmyslným trestným činem a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody a k trestu zákazu činnosti. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 7. 2006, sp. zn. 30 Ca 79/2004, bylo rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru a navazující rozhodnutí žalovaného zrušeno.*

(...) Pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin jako důvod propuštění stanovený v § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru je specifické tím, že služební funkcionář nezkoumá

skutkové okolnosti a neposuzuje jednání či opomenutí svého podřízeného, ale vychází z pravomocného rozhodnutí soudu v trestní věci, které je jediným obligatorním podkladem pro rozhodnutí podle § 107 odst. 1 citovaného zákona. Lhůta stanovená v § 107 odst. 2 tohoto zákona se proto musí odvíjet od okamžiku, kdy služební funkcionář obdrží rozsudek opatřený doložkou právní moci, případně kdy zjistí, že v trestní věci jeho podřízeného vydal soud rozhodnutí, kterým jej uznal vinným z úmyslného trestného činu a které s vysokou mírou pravděpodobnosti nabylo právní moci.

(...) V době, kdy sdělovací prostředky prezentovaly případ stěžovatele, bylo v právní moci rozhodnutí, jímž byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru, a služební funkcionář proto neměl důvod jeho trestní řízení sledovat a o výsledek se zajímat. Takový důvod nastal až po zrušení původního rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, kdy služební funkcionář, vědom si skutečnosti, že proti stěžovateli bylo vedeno trestní řízení, začal zjišťovat, zda a jak toto řízení skončilo.

(...) Nejvyšší správní soud uzavírá, že služební funkcionář postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť neprodleně po zrušení předchozího rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru začal zjišťovat informace o tom, jak skončilo trestní řízení vedené proti stěžovateli. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, dne 7. 7. 2006 (a nikoliv dříve) byly služebnímu funkcionáři doručeny shora uvedené pravomocné trestní rozsudky, čímž služební funkcionář poprvé obdržel náležitou informaci o pravomocném odsouzení stěžovatele za úmyslný trestný čin, a téhož dne proto počala plynout dvouměsíční lhůta stanovená v § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru. Správní orgán prvního stupně své rozhodnutí (kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru) vydal dne 26. 7. 2006 a téhož dne doručil zástupci stěžovatele (stěžovateli bylo doručeno dne 27. 7. 2006), zákonnou lhůtu tedy dodržel.

V.

Nejvyšší správní soud sice dává stěžovateli za pravdu v tom, že příslušný služební funkcionář se o pravomocném odsouzení žalobce dozvěděl dne 14. 10. 2005, tedy v mezidobí od vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2004, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, do obnovení služebního poměru dne 3. 7. 2006 na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2006, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2004 zrušeno. Nejvyšší správní soud je ovšem nucen označit za nesprávné tvrzení stěžovatele, že po obnovení služebního poměru nebylo možné propustit žalobce podle ustanovení § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru, a to pro marné uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v odst. 2 téhož ustanovení, a využití služebního hodnocení bylo proto jediným zákonným způsobem, jak žalobci znemožnit výkon funkce veřejného činitele v souladu s rozsudkem soudu v trestním řízení.

Služební funkcionář postupoval správně, pokud po obnovení služebního poměru činil bezodkladně potřebná opatření k zabránění žalobci ve výkonu funkce veřejného činitele. To ovšem nic nemění na závěru, že pokud byl žalobce rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 8. 2006, č. OŘBV-589/2006, propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru na základě služebního

hodnocení, konstatujícího jeho nezpůsobilost vykonávat jakoukoliv funkci v policii, přičemž toto služební hodnocení bylo vydáno především na základě pravomocného odsouzení žalobce pro úmyslné trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele a vydírání, byl aplikován jiný důvod propuštění než aplikován být měl. Jak správně konstatoval krajský soud, skutečným důvodem propuštění byl pravomocný rozsudek Okresního soudu Brno-venkov ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 3 T 74/2004, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele a vydírání a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody. **V případě žalobce se tedy jednalo o důvody, pro které bylo nutné policistu propustit na základě § 107 odst. 1 *in fine* a nikoliv na základě § 106 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru.**

V této souvislosti je třeba znovu poukázat na shora citované závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 4 Ads 82/2007 – 95, a zdůraznit, že prekluzivní lhůta podle § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru v předmětné věci nepočala běžet již dne 14. 10. 2005, kdy se příslušný služební funkcionář dozvěděl o pravomocném odsouzení žalobce, nýbrž teprve dne 3. 7. 2006, kdy došlo k obnovení jeho služebního poměru. **Teprve dnem obnovení služebního poměru žalobce totiž nastal důvod pro jeho propuštění ze služebního poměru, a teprve tímto dnem proto započal běh dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru.** Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, bylo vydáno dne 23. 8. 2006 a téhož dne bylo žalobci jako dotčenému policistovi doručeno, toto rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu s požadavky § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru, když dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůta by uplynula teprve v pondělí 4. 9. 2006. Včasnost vydání rozhodnutí však nemohla mít žádný vliv na povinnost služebního funkcionáře propustit žalobce ze služebního poměru na základě ustanovení § 107 odst. 1 *in fine* a nikoliv podle § 106 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru, jak služební funkcionář nesprávně učinil.

V návaznosti na právě provedené úvahy se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje rovněž s tou částí odůvodnění napadeného rozsudku, v němž krajský soud dospěl k závěru, že postupem správních orgánů v projednávané věci došlo k obcházení zákona, resp. zákonem stanoveného propouštěcího důvodu, který měl být použit, jinými slovy řečeno, tím, že správní orgány na věc aplikovaly § 106 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru a žalobce propustily na základě negativního služebního hodnocení, obešly zákon, který v případě spáchání trestného činu policistou explicitně zakotvuje speciální důvod propuštění podle § 107 odst. 1 téhož zákona. **Propuštěním ze služebního poměru na základě negativního služebního hodnocení by mohlo za okolností jako ve zde projednávané věci docházet k umělému prodlužování lhůt pro propuštění policisty ze služebního poměru.** Postupem správních orgánů, kdy policista je propuštěn ze služebního poměru na základě závěrů služebního hodnocení, opírajících se o ztrátu způsobilosti v důsledku spáchání trestného činu, ačkoliv za tento trestný čin byl policista již dříve pravomocně odsouzen a zákon pro tento případ navíc stanoví speciální propouštěcí důvod, by totiž bylo marné uplynutí zákonné propadné lhůty pro propuštění policisty z důvodu spáchání trestného činu možno kdykoliv v budoucnu zhojit na základě vypracování služebního hodnocení, kterým by byla na základě trestněprávního jednání policisty dovozena jeho nezpůsobilost vykonávat funkci v policii. Vypracování služebního hodnocení přitom zákon ani

prováděcí právní předpis časově nijak neomezoval (v projednávané věci § 5 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 287/2002 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2006).

VI.

Toliko na okraj a nad rámec potřebného odůvodnění se Nejvyšší správní soud pozastavuje nad úvahou krajského soudu, že pokud byl policista odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je na jeho propuštění třeba aplikovat § 106 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru, a naopak, pokud byl policista odsouzen toliko k podmíněnému trestu odnětí svobody, je třeba použít ustanovení § 107 odst. 1 *in fine* téhož zákona. Takový výklad je velmi problematický, a to z toho důvodu, že zatímco odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody je bezpochyby přísnější formou potrestání, ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru, které by na něj podle krajského soudu mělo být výhradně aplikováno, je třeba hodnotit jako méně přísné. Dispozice normy § 106 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru ponechává prostor pro správní uvážení, stanovíc toliko, že *policista může být propuštěn ze služebního poměru*. Naproti tomu dispozice § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru žádný prostor pro úvahu správního orgánu nevytváří a bezpodmínečně stanoví, že *policista bude propuštěn ze služebního poměru.* Odlišnou formulaci hypotézy § 106 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru, která je omezena na pravomocné odsouzení *pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody*, oproti obecnější hypotéze normy § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru, která váže propuštění na skutečnost, že policista byl *pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin*, nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu chápat jako vylučující se alternativy, nýbrž ustanovení § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru je třeba vztáhnout jak na pravomocné odsouzení nepodmíněné, tak i podmíněné. Rozdíly mezi oběma ustanoveními je podle zdejšího soudu třeba odvíjet nikoliv od skutečnosti, zda policista byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému či podmíněnému trestu odnětí svobody, nýbrž především v běhu prekluzivní lhůty, když v případě aplikace § 106 je oproti § 107 zakotvena též zpřísňující jednoroční prekluzivní lhůta objektivní, v případě § 107 zákona o služebním poměru toliko dvouměsíční lhůta subjektivní, bez ohledu na to, kdy důvod propuštění vznikl.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a další spisové dokumentace k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. za použití ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalobci žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu